

POLKURI

01/06

Kujakissoja, tarakkapimuja ja paljon muuta mukavaa

Tämänkertainen Polkuri on tutkimusmatka Alleycattien vauhdikkaaseen maailmaan. DT ja ligor ovat matkaoppainanne oikoreiteillä, takapihoilla ja varjoisilla kujilla.

Vaikka ällärit ovatkin sen toisen pyöräkerhon erikoisalaa, kannustaa Underlife BC vakaasti ottamaan osaa moiseen iloitteluun. Vauhti, vaaralliset tilanteet, omankädenoikeus ja avoin päihdepolitiikka (siis vitullinen dokaaminen toim.huom.) ovat kuin suoraan Kiihdytysajojen tai Jääspeedwayn ohjelmalehtisestä.

Luonnollisesti Polkurissa on mukana vakiopalstamme: lehdistökatsaus ja tarakkapimu. Lisäksi paljon kivoja kuvia ja vapaata ajatuksen virtaa..

Pidä satulastasi kiinni, se on menoa nyt!

P

Oli aika kasvaa lähettinä ja siirtyä seuraavalle tasolle.

Alleycat, sanakin kaikui korvissani kuin olisi huudellut tyhjään tynnyriin. Olin kuullut tarinoita, tarinoita sankarivoitoista, tarinoita suuresta menetyksestä ja romahduksesta. Erityisesti jännitin kaikkea kuulemieni kauhutarinoiden jälkeen, jossa taksit, rekat ja muu itseäni raskaampi liikenne oli uhkana reitillä. Kaikkien legendojen jälkeen, olo oli kuin ottaisi osaa kuolettavaan kujanjuoksuun.. mikä tosin ei ole totuudesta kauhean kaukana.

Kisan ideana on ajaa kulloinenkin reitti mahdollisimman lujaa ja tulla mahdollisimman elävänä maaliin. Jokainen maaliin tullut oli voittaja, mutta nopein oli suurin sankari. Onneksi kuolemantapaukset olivat harvassa, mutta muita onnettomuuksia; aivotärähdyksiä, murtumia ja sen sellaisia

kolhuja oli useasti. Alleycattien veteraanit kantoivat arpiaan, sekä henkisiä, että fyysisiä, ylpeydellä jota kukaan joka ei ole osallistunut voi ymmärtää. Miksi sitten osallistun: Adrenaliini piikki, vauhdin hurma ja veitsen terällä tasapainoilu.

Rullaan pyörälläni lähtöpaikalle, sydämeni hakkaa jo nyt yli sataa. Muutaman tynnyri on sytytetty tuleen, kisahan ajetaan yleensä pimeällä. Päiväajoistakin on puhuttu, mutta ne ovat aika harvassa, sillä riski kasvaa yleensä isommaksi, kun virkavalta yrittää väkivaltaisesti keskeyttää touhun. Kuulen muiden keskustelevan rennosti, osa nauttii alkoholia, toiset vain makoilevat kuunnellen korvalapuista jotain kiihdyttävää ja aggressiivista, saadakseen aikaiseksi sopivan mielentilan. Henkilökohtaisesti olen niin sekaisin ja jännittynyt, etten pysty keskittymään mihinkään.

Keskustelen pintapuolisesti kollegojeni ja tuttujen kanssa, mutta mitään en muista, kun jälkeen päin yritän muistella mistä keskusteltiin. Myös ihan ensimmäistä kertaa näen polkupyörän, jota usea veteraani ajaa, Fixed. Pyörässä ei ole jarruja, mutta kiinteän välityksen ansiosta (polkimet pyörivät, kun takarengas pyörii) vauhdin säätely rytmiä vaihtamalla.

Fixedejä saivat käyttää vain ne kuriirit, jotka ovat olleet kaduilla pitkään ja ajaneet vähintään yhden Alleycatin. Pakko ei ollut alleen laittaa jarrutonta pyörää, mutta jotkut halusivat osoittaa olevansa veteraaneja sillä tavoin. Fixedillä ajo oli myös ilmeisesti jonkinlainen merkki `valaistumisesta`.. tai mistäs perkeleestä minä mitään tiesin. Heidän silmissään olin vain pahainen rookie vaikka lähettikasteestani oli yli 9 kuukautta.

Ensimmäistä kertaa näin myös Underlife BC:n porukkaa.

Herrat istuksivat ilkeännäköisten choppereiden ja spiidipyörien vierellä alueen laidoilla tarkkaillen, ilmeisesti mahdollisia tulevia jäsenyyksiä. Muutama lähettikin oli herrojen luona nauttimassa ketjuöljyä ja siellä oli myös tuleva värvääjänikin.

Lopulta ajojen järjestäjä nosti kätensä merkiksi hetken kuluttua tapahtuvasta lähdöstä. Osallistujat nousivat ja siirtyivät pyörilleen. Ennen lähtöä jokaiselle annetaan kuvaus reitistä eli manifesti ja kerrotaan jos on jotain kummallista reitillä. Lähettäjä katsoo Underlifen suuntaan ja kerhon presidentti nyökkää, jolloin kajautetaan lähtölaukaus.

Iso ryhmä punasilmäisiä lähettejä lähtee muristen ja äristen kaduille.

"Lukot, rautatangot ja tiilet ilmestyivät käsiin ja seitsemän lähettiä

Kunnollista mielikuvaa ei ole ajosta, muistan vain ajaneeni poliiseja karkuun, kun he kääntyivät peräämme erään rastin ja rikottujen punaisten valojen jälkeen. Ajoin autojen keskellä, niiden muodostamassa kapeassa kujassa. Sivuikkunat, vilkut ja valot vilahtelivat ohitsemme.

hyökkäsi auton kimppuun."

Valitettavasti ruuhkaa ei riittänyt, sillä tie leveni ja poliisit pääsivät miltei iholle, jolloin hajaannuimme. Edessä ajava törmäsi taksin kylkeen muutaman läheltä-piti-manööverin jälkeen ja valitettavasti ei päässyt verta janoavia kuskeja karkuun. Takaisinmaksu-päivä olisi huomenna, mutta se ei paljon lohduttanut sillä hetkellä. Jatkoimme ajoamme rastilta toiselle, valitettavasti muutama nahkaamme haluava

auto perässämme. Toinen uhri tapahtui erään puiston laitamilla, missä joku tyyppi paiskasi rautatangon etukiekon pinnoihin ja lasku tapahtui naama edellä tonttiin. Sen verran vilkaisimme, että kaveri nousi verta valuen ja sylkien ylös ja jatkoi matkaa rikkinäisellä pyörällään. Olin aika lopussa, mutta onneksi ratakin oli melko lailla ajettu. Toista käsivarttani kirveli ja polvistani valui verta samoin kuin haljenneesta huulestani.

Eräs itsepintainen Bemari yritti jatkuvasti teilata meikäläisiä ja sai muutaman kaadettua, onneksi ilman mitään suurempia vahinkoja, mitä nyt vanhaa kunnon asfaltti-ihottumaa. Päätimme poistaa, ainakin hetkeksi, kyseisen auton kuskeineen kaduilta uhkaamasta. Löimme muutaman ajajan ryhmämme kahtia, jolloin kuski joutuisi päättämään kumpaa puolikasta lähtisi ajamaan takaa. Ideana oli väijyttää auto, ajattamalla se umpikujalle, jolloin pystyisimme sulkemaan kuskilta reitin.

Ajatimme auton eräälle syrjäiselle kujalle ja pysähdyimme uhmakkaasti kuskia silmiin katsoen, joka edelleen uskalsi luulla olevansa vajaan tuhannen kilon peltikasan sisällä turvassa. Toinen ryhmä sulki paluureitin siirtämällä muutaman betoniporsaana kujan ulosmenoon. Jokainen kaappasi lähistöltään jotain kättäpidempää. Lukot, rautatangot ja tiilet ilmestyivät käsiin ja seitsemän lähettiä hyökkäsi auton kimppuun. Ikkunat, valot ja peilit lyötiin rikki, kumit puhkottiin ja sytytettiin tuleen. Kori hakattiin niin muodottomaksi kuin sen nyt ikinä käsin saa hakattua. Kuski vain kauhuissaan katsoi autonsa tuhoa sisältä. Lopuksi joku vetäsi kuskin rinnuksista rikotun ikkunan kautta ulos ja viskasi pelosta tärisevän miehen katuun.

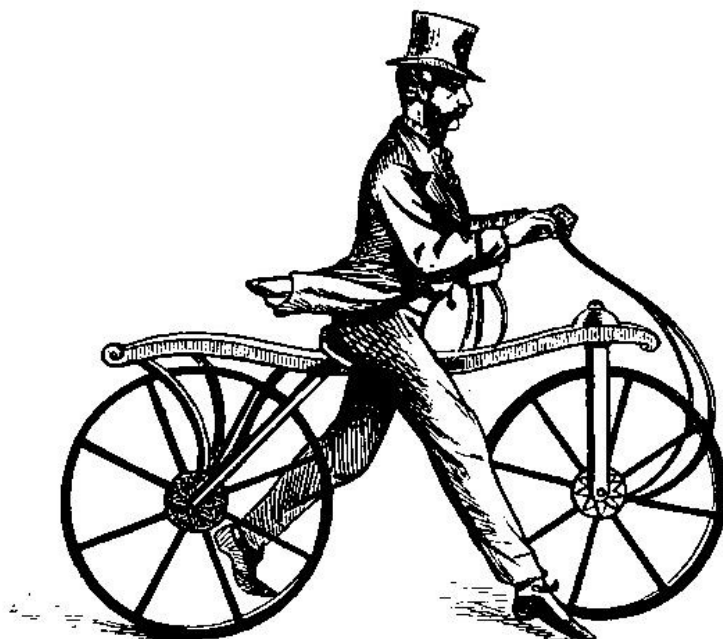
>>Mitä sä luulet hä! Ensi kerralla tiedät!>> Taisi lähetti sanoa yhteenpurtujen hammasten välistä miehen naaman

edessä. Kuskiin ei koskettu.

Ajoimme maaliin ja tuloamme hurrattiin. Kerroimme kohtaamisestamme auton kanssa ja annoimme perinteisen uhrilahjan: rikottuja peilejä, rekisterikilven... kaikkea sellaista mitä hakkaamalla autosta saa irti. Jokainen maaliin tulija oli enemmän tai vähemmän verinen ja naarmuilla. Taksin kylkeen ajanut oli saatu pelastettua ilman mitään suurempia vammoja ja naamalleen tullutkin seisoi rikkinäisen etukiekkonsa kanssa maalissa, joten kaikki olivat selvinneet maaliin - voittajina.

Nyt tiedän mikä se Alleycat on. Yhteenkuuluvuuden tunne vain kasvoi, samoin kuin kunnioitus useamman kisan läpikäyneitä veteraaneja kohtaan. Millä ihmeellä he selvisivät Fixedeillä alusta loppuun, kun omalla sinkulallani oli jo tekemistä selvitäkseen tilanteista.

Minä en sitten kertonut tätä teille. –DT–

**Oletko taas myöhässä? Etkö tiedä mitä tapahtuu?
Ole huoleti Veli-Einari ja osta kalenteri!
Huippusuositusta kalenterista otettiin vielä kolmaskin painos..**

**Ugta
2006
kalenteri
10 euroa.**

underlife-bc@helsinki.fi

P-bro, Marco ja Babylonin tornit

"Last night I had a dream.." kertoo Jay-Z aliarvostetulla The Blueprint 2 albumillaan. Samaa laulua tapailin mielessäni sinä elokuun viimeisenä sunnuntaina kun makasin krapulan kourissa, jalat verillä takapihani riippumatossa. Edellinen ilta takoi takaraivossani kuin Lancen jalat Alpe d'Huen loppurutistuksessa. Tällä kertaa krapulalle oli kuitenkin parempikin selitys kuin arkihuolten unohtaminen tai jääkendon maailmanmestaruus, edellisen päivän kiihdytysajoissa kaaduin, nousin ja voitin. Kulusta dynamoakin tärkeämpää oli kuitenkin uusi asema johon minut oli asetettu. "Prospect": lausui mies mustan kaapunsa alta. En ollut edes toivonut moista kunniaa, sillä vuoteni pyörän selässä olivat vähäiset ja siteeni tähän veljeskuntaan vielä heikot. Ja samana yönä Jägermaisterin, jallun ja oluen pyhän liiton siunaamaan uneeni tuli Marco. Teille jotka ette tiedä mistään mitään kerrottakoon, että kyseessä ei ole se Tv:stäkin tuttu nami-nami hintti vaan Il Pirate. Maailmankaikkeuden kovin pyöräilijä, kaljupäinen paholainen jonka tanssi polkimilla poiki rahaa, mainetta ja kunniaa. Pieni elefantti, joka koki rokkistaran kuoleman imaistuaan liikaa juhlaa juhlajauhoa kärsäänsä.

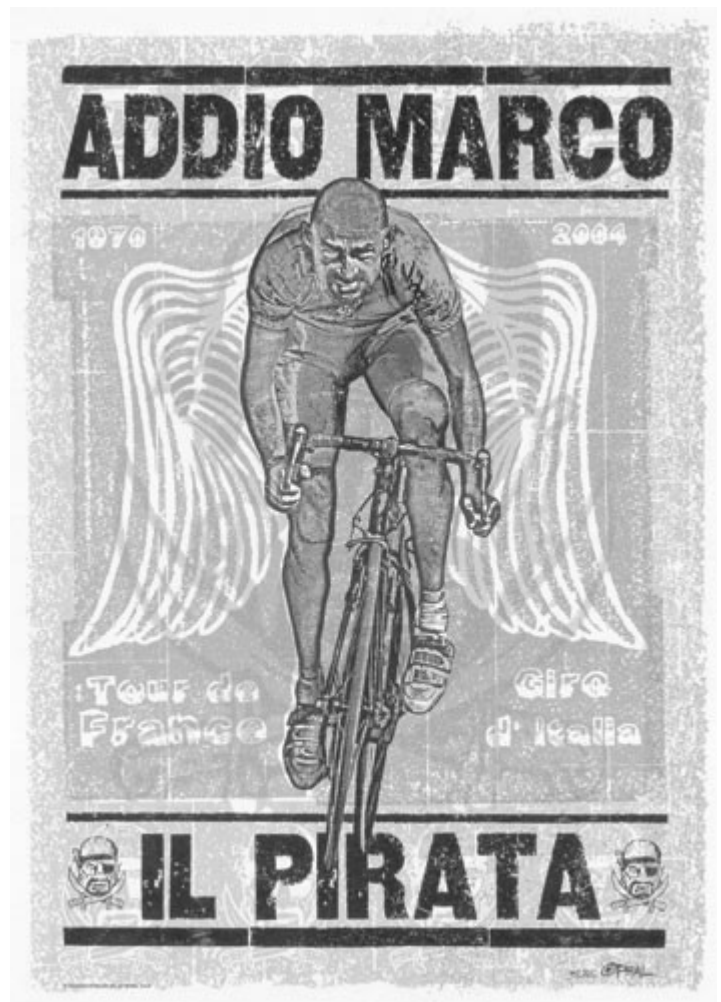
Unessa olimme laakson pohjalla, laakso oli niin syvä, että auringonvaloa ei näkynyt kuin yhden säteen verran. Ilma oli paksunaan savua, harmaa kansa kulki jumalaksi nostamillaan peltikasoilla ja oli näin antanut päätösvallan elämästään pellin hengelle, mustalle nesteelle jota öljyksi

kutsutaan.

– Mikä on tämä paikka? kysyin. – Tämä on se mitä pelkää, se joka on uhkana elämällesi ja se johon maailmasi on menossa, kuului vastaus. Savu salpasi hengitykseni ja peltikasojen mylvintä särki korviani, peltikasioihin pultatut sivulaipoittimet ja takahärpäkkeet särkivät silmiäni. Tunsin kuolevani maailman rumuuteen.

– Miten täältä pääsee pois? kysyin. – Laakson toiselta reunalta lähtee serpentiinin lailla kiemurteleva nousu. Se on niin jyrkkä, ettet ole koskaan nähnyt sellaista. Nousun aikana toivot olevasi kuollut useammin kuin täällä. Ole kuitenkin vahva, muista että olen kanssasi silloin kun kaikki toivo on jo mennyt. Jyrkkä on vastamäkesi, mutta mäen päältä näet luvatus maan ja kun näet sen minulla on sinulle uusi tehtävä.. Siihen olet saava lisäapua, mutta nyt sinun on aika mennä.

Seuraavassa hetkessä olin nousuni alussa. Mäki oli jyrkkä ja välitykseni raskas, laaksosta nouseva savu poltti keuhkoissani ja reisiäni särki. Ylöspäin ja ylöspäin oli matkani. Jokainen polkaisu oli edellistä raskaampi, jokainen metri edellistä jyrkempi. Hikoilin verta, itkin ja huusin tuskaani, mutta kiinteä välitykseni pakotti minut jatkamaan. Vielä yksi käännös, vielä yksi suora; hoin itselleni. Äkkiä aikaa ei enää ollut, en tiennyt olinko

ajanut vartin, tunnin vai vuorokauden. Olin yksin pimeässä. Silmissäni sumeni ja halusin lopettaa, kääntää eturenkaani alamäkeen ja palata laaksoon. Kehoni ei ollut enää mieleni ohjattavissa, pelkäsin jokaista varjoa, jokaista ääntä ja jatkoin polkemista. Yhtäkkiä näin valonvälähdyksen takanapäin, jokin ajoi minua takaa. Mieleni neuvoi pakenemaan, mutta jalkani jatkoivat polkemista tasaiseen tahtiinsa, käteni ohjasivat vakaasti eteenpäin ja valonlähde läheni.

Hetkessä tuo kummallinen valonlähde oli saavuttanut minut. Takaa-ajajani oli pyöräilijä. Hänen pyöränsä takarengas oli tullessa ja tätä kummalista ajokkia ajoi mustaan kaapuun pukeutunut hahmo. – Seuraa minua, ajaja sanoi. Yritin vastustella, mutta myös minun takarenkaani oli syttynyt tuleen ja jalkani eivät enää totelleet tahtoani. Yhdessä kiisimme yhä korkeammalle ja korkeammalle, valo ympäröi meidät ja hiljaisuus suhisi korvissani. Yhtä nopeasti kun kaikki oli saanut alkunsa, oli kaikki myös lopussa. Olimme huipulla.

– Prospect; olet nyt täysjäsen, sanoi hahmo ja hävisi kuin vuokrat rahat Kallion synkkään yöhön. Tajusin pukeutuneeni samanlaiseen kaapuun kuin hänkin. Vasemmassa hihassani oli pyörän kuva, pyörän jonka takarengas oli tullessa. Katsoin vuorelta alas ja tajusin katsovani uutta maailmaa. Maailmaa jonka ilma on raikas, maailmaa jossa aurinko paistaa vesisateellakin. Katsoin ylöspäin ja Marco hymyili minulle pilvenreunalta. – Se tehtäväsi: kerro tarinasi kaikille jotka haluavat sen kuulla. Uhraa verta, hikeä ja nahkaasi kaikkien pannujen jumalalle. Juo kuin pesusieni ja väittele mitättömistä asioista juovuksissa. Kanna veljeskuntasi merkkiä ylpeydellä ja veljeskuntasi kantaa sinua.

Ja sit mä heräsin.

lehdistökatsaus

189 54

Temppupyöräilijä vaati rahaa puukolla uhaten

Temppupyörällä liikku-
nut nuorukainen herätti
eilisiltana kauhua Helsingin
Oulunkylässä vaatien
ohikulkijoilta rahaa puu-
kolla uhaten.

Useammassa paikassa
seitsemän aikaan liikku-
nut parikymppinen mies
sai saaliikseen ainakin
alaikäisen pojan soitti-
men ja tämän bussilipun.

Ilmeisesti sama kaveri
iskä Oulunkylän asemalla
toisen, arviolta 15-20-vuo-
tiaan nuoren miehen
kanssa. Silloin ryöstö jäi
kuitenkin yritykseksi,
kun puukkoa pelästynyt
mies lähti karkuun.

Helsingin poliisi otti
myöhemmin illalla kiinni
tuntomerkkeihin sopivan
pyöräilijän. Toinen, noin
170-senttinen mies oli vie-
lä eilisiltana tavoittamatta.

Tyttö pakeni

vat
toi-
joko
n
äri-
ynnä
tevat
an.
L
sta-
oit-
in

llus
oimii
en
oliiti-
rh-
suu-
o-
ni
ikot
usta-
ta-
et,
va-
n.
än
i-
h-

oin
istaa
a
inin-
nner

Kunpa useammat vaihtaisivat
autosta polkupyörän
satulaan, kirjoittaja
halkaillee.

Pyöräilystä elämäntapa

Vaihda autosi polkupyö-
rään. MM-kiekkoilu on
ohi, joten hoitakaamme
omaa kuntoa.

Aamuisin näkee useim-
miten yhdistelmän auto,
mies ja tupakki.

Helsingin ruuhkat olisi
kerralla hoidettu, jos ihmi-
set katsoisivat peiliin ja
asettaisivat itselleen kysy-
myksen: "Kestäisikö oma
egoni, jos ajaisin työmat-
kani omalla polkupyörällä
vai vahvistuisiko se jopa?"

Pyörien eri ominaisuuksia
voisi vertailla parkki-
paikoilla, esimerkiksi vaihteita,
jousituksia ja renkaita.

Raikas suihku määrän-
päässä avaa ajattelunkirk-
kauden alkavaan työpäi-
vään. Puku päälle ja iloi-
nen, pirteä mieli.

Metroonkin varmaan
tulisi pyöräilijöille oma
vaunu pyöräilyn lisäänty-
essä. Kilometrit taittuvat,

linnut laulavat ja vain tuuli
hyväilee kasvojasi.

Ray Koivula
Vihreät
Helsinki

Töitä maailman kriiseistä

Löytyisikö työttömien suo-
malaisten kasvavasta armeijasta edes määräaikaista
uhrimieltä ratkomaan
muun maailman käytän-
nöllisiä ongelmia? Väitän,
että rahoituksen ratkessa
kyllä löytyy.

3000 euron kuukausi-
palkalla lähdän heti Afga-
nistaniin tai Kolumbiaan
kirkemään pois maailman-
taloutta heiluttavaa huu-
meongelmaa. Itse tarvitsen
vain NATO:n aseellisen tu-
en hankkeelleni ja isän-
maani Suomi tarvitsee ra-
hoituksen samasta lähteestä.
Helppoa kuin mikä.

Parempi on ku-
pelutantereella hiki-
dakkoon tai ka-
ristoon, kuin sossu-
veyskeskukseen
keskellä Helsinkiä
nenkään puolesta".

On se niin väärin
NATO-jäsenyyttä pel-
Suomessa. Kyllähän
nen aika sentään V-
läkin on paljon tärkeä
mietteitä kuin suora hy-
käys Suomeen. Mitä
muka Venäjällä ratkais

loin, kun se on harvina-
laan eli kesäkuussa, si-
se maksaisi tuoreena
2,99:n verran, Sjöber-
taa, kun häneltä kys-
ko tarjous pois ka-
pussista. Eli on.

Viime vuonna

maailman orvoille. Sivu 38

LUE KESKIVIIKKONA

HELMI

Polje
vedessä!

Näillä keleillä filla-
roidaan vedessä.
Helmi kertoo, mitä on hydrospinning.

Jo toinen tappio

Urheilu s/10

”Nykysysteemi on polkupyörä-taloutta - jos se pysähtyy, se kaatuu”

Arno Kotro

Kolumni s/06

Kristus-

KESKIVIIKK

Pyöräilijä ajoi naisen hengiltä

Suojatietä ylittäneeseen naiseen törmänneellä pyöräilijällä oli kiire viinakauppaan.

HUMALASSA pyöräillyt mies törmäsi viime kesänä Naantalissa keskustassa eläkeläisnaiseen, joka oli ylittämässä suojatietä.

Vuonna 1937 syntynyt naantalilaisrouva löi päänsä katuun ja sai vakavia vammoja. Hän menehtyi sairaalassa kolme päivää myöhemmin.

Turunseudun käräjäoikeus on langettanut naantalilaismiehelle seitsemän kuukauden ehdottoman vankeusrangaistuksen kuolemantuottamuksesta, liikenneturvallisuuden vaarantamisesta ja liikennejuopumuksesta moottoritolmalla ajoneuvolla.

Tapauksesta uutisoi tiistain *Turun Sanomat*.

Todistaja: Pyöräilijä kiihdytti vauhtia

Työtön naantalilaismies oli heinäkuun ensimmäisenä päivänä kuluttanut aikaa rypiskelemällä kaupungilla kavereittensa kanssa.

Juomien loputtua hän päätti lähteä hakemaan li-

PASI LEHTINEN
pas.lehtinen@iltalehti.fi

sää viinaa Alkosta. Ostosmatkalle lähti mukaan yksi kavereista.

Esitutkinnaissa mies kertoi juoneensa ennen pyörämatkaa puoli litraa Koskenkorvaa. Hän puhalsi onnettomuuden jälkeen 1,69 promillea.

Pyöräilijät kohtasivat Luostarinkadulla suojatietä ylittämässä olleen eläkeläisrouvan.

Nainen oli jo miltei ylittänyt ajoradan, kun tuomittu törmäsi häneen.

Henkilö oli kaukana kadun oikeasta reunasta. Päätti ohittaa hänet oikealta puolelta, mutta yllättäen jalkankulkijaa kääntyi ympäri ja yritti väistää takaisin. Yritin tässä vaiheessa ohittaa vasemmalta puolelta, mutta polkupyörän ohjaustanko osui

häneen, mies muisteli oikeudessa tapahtumia.

Viellä esitutkinnaissa todistaja kertoi pyöräilijän kiihdyttäneen vauhtia hetkeä ennen törmäystä.

Hän ei ehtinyt varoittaa kaveriaan suojatiellä olleesta jalkankulkijasta.

Ei korvauksia lastenlapsille

Käräjäoikeus katsoi, ettei jalkankulkijan ole havaittu tehneen mitään liikennesääntöjen vastaista. Oikeuden mukaan pyöräilijän olisi pi-

kuitenkin ilmoittanut, ettei va-
halla polkupyörällä olisi e-
nen suojatietä voinut kii-
dyttää vauhtia ylinopeude-
si asti, kuten syyttäjä väitti

Naantalilaismies tuomittiin maksamaan eläkeläisrouvan leskelle korvauksia henkisestä kärsimyksestä 3 000 euroa ja uhrin kahdelle tyttärelle kummallekin 3 000 euroa.

Lisäksi mies joutuu maksamaan hautauskuluina 5 000 euroa.

Omaisista edustanut asianajaja **Antero Laurila** kertoi, että korvauksia vaadittiin myös viidelle lastenlapselle. Oikeus ei kuitenkaan tähän suostunut.

Kokonaisuutena pidän päätöstä tyydyttävänä, Laurila sanoo.

Vastapuoli katsoi onnettomuuden olleen täydellinen vahinko, joka johtui väärinkäsityksestä.

Kihlakunnan syyttäjää **Ari Elmnäisen** mukaan asian

käsittely jatkuu hovioikeudessa, koska tuomittu on jo ilmoittanut tyytymättömytensä päätökseen.

Nälkäinen murtovaras polki 30 kilometriä

HARRI EKHMOLM

POLKUPYÖRÄILEVÄ murtovaras ehti iskeä talven mittaan kolmesti samaan kohteeseen Kuopiossa ennen kiinni jäämistään. Kerta toisensa jälkeen Juankosken Muuruvedellä asuva 23-vuotias mies pyöräili reilun 30 kilometrin kuntolenkin Kuopion Riistaveden STI-huoltamolle ruoanhakuun.

Sehän meitä vähän ihmetytti, kun kaljaa ja tupakka ei viety lainkaan, mutta jääkaappi oli aina tyhjennetty niin kuin joku olisi käynyt ruokaostoksilla, huoltamoyrittäjä hämmästelee nuoren konnan toistuvia jalkia.

Yrittäjä sanoi jo suunnitellessaan jättävänsä oven viereen pienehköt eväät, ettei nälkäisen rosvoa tarvitsisi rikkoa paikkoja joka kerta.

KYLMÄSSÄ talviyössä liukkailla teillä naapurikaupungin puolelle mankeloinut varas selitti kiinni jäätyään, että synnä toistuviin, samaan kohteeseen tehtyihin murtoihin oli yksinkertaisesti nälkä.

Niinpä nuorelle miehelle kelpasivatkin vain sämpylät, maidot, suklaat, leikkeet ja metvurstit.

Muutakin rahallisesti arvokkaampaa huoltamolle sisään pääselle rosvoille olisi ollut tarjolla, mutta vain syötävä kelpasi.

Kerralla varastetun saaliin määrää rajoitti se, ettei polkupyörän kyydissä pystynyt kuljettamaan suurempaa saalista pimeillä talvisilla teillä.

KÄRY KÄVI viime viikonloppuna, kun yöllä ohi ajanut taksikuski yllätti voron rysän päältä ja vahti paikalla, kunnes poliisipartio ehti

”Jääkaappi oli aina tyhjennetty niin kuin joku olisi käynyt ruokaostoksilla.”
Huoltamoyrittäjä

hätini.

Kuulusteluihin Kuopion poliisiasemalle olisi ollut edestakaisin reilut 70 kilometriä, mutta konstaapelit armahtivat rosvoa ja kyydittivät miehen pyörineen keskustaan kuulusteluihin ja täyden palvelun poliisitalona myös takaisin 60 kilometrin päähän kotiin.

Eihän nälkäistä miestä voitu enää panna pyörällä ylös selkään niin pitkälle taipaleelle, perustelee Kuopion poliisi. Liukasta ja pimeääkin kun oli.

Tämänkertainen lehdistön ihannetyttöpalkinto

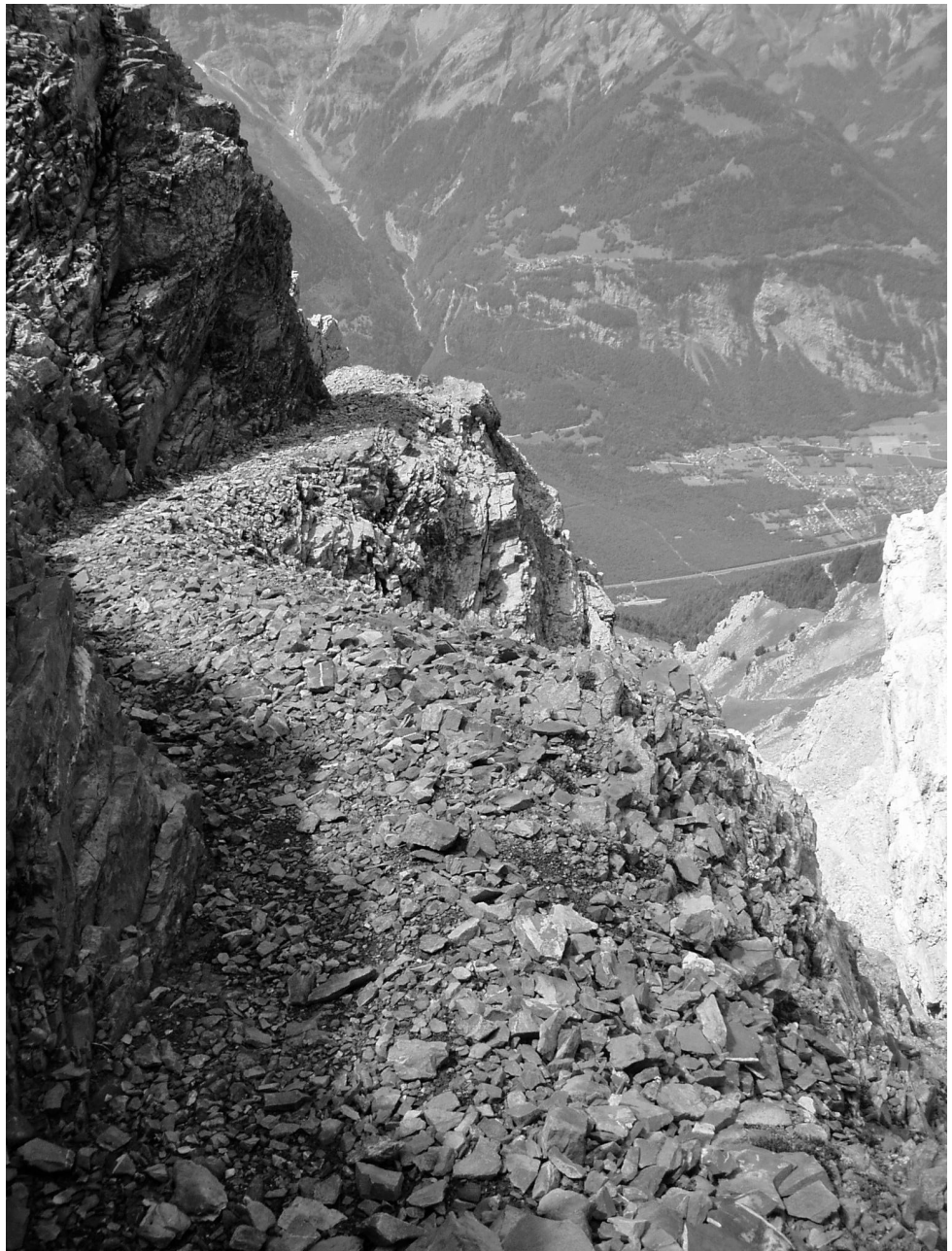
menee aina yhtä säteilevälle runoilijapojalle. Arno voi hakea palkintonsa Nummolan S-marketista.

Underlife onnittelee!

Riding high - vuoristoetapilla

Vaimo ajoi Postijoponi Geneveen ja jätti sen sinne. Pyörä pitäisi siis hakea kotiin, ja samalla voisinkin käydä jollain mukavalla harhapolulla. En olekaan viime aikoina ehtinyt pahemmin pyöräillä, kunhan olen käynyt kolmen kilometrin päässä kaupassa ehkä kerran viikossa, joten pyöräretki saattaisi tuoda mukavaa vaihtelua arkirutiineihin.

Kaiken lisäksi vaimoni on saanut jostain hommattua alueen pyöräilykartan, johon on merkitty viinikellarit ja -tuvat. Siisti homma!

Valitsemani harhapolku on tämä: 1100 korkeuserometrin nousu La Barillettelle, joka on meitä lähinnä oleva Juravuoriston töppyrä. Sen laelle johtaa sattumalta ihan asfaltoitu tie. Jossain välissä voin nauttia vähän virvokkeita.

Tuumasta toimeen. Ajelen Genevestä leppoiset 20 kilometriä, mutta sitten alkaa varsinainen nousu, ja reidet saavat kyytiä oikein kunnolla. Tai ei, eivät reidet mitään saa; ne antavat. Alan heti epäillä hankkeeni toteutuskelpoisuutta. Polkimien laakeritkin ovat rasvaa vailla ja pitävät helvetinmoista kitinää ja kirskuntaa koko ajan. Muuten kaikki sujuu aluksi yllättävän hyvin, etenkin, kun ottaa huomioon elimistöäni vaivaavan harjoituksen puutteen. Sitten vastaan tulevat serpentiinitien jyrkimmät osiot, ja polkimien lisäksi alkavat kirskua myös polvet.

Helvetti! Kyllä kolmen vaihteen pitäisi riittää, mutta silti - haluaisin pienempää sisään. Argh! Argh! Argh! Skreech, skreech, skreech...

Yritän kannustaa itseäni hyräilemällä Bob Marleyn kappaletta Riding high: "Keep on riding... Keep on riding..." Reidet rutisevat kuitenkin siihen malliin, etteivät voimat riitä hyräilemiseen. Perrrkele! Taukoja joutuu pitämään vähän väliä, ja välillä vähän taluttelenkin.

Kokeilen toista biisiä, tällaisella serpentiinitielleä voisi toimia The Doorsin "Ride the snake, ride the snake..." Serpent on englantia ja tarkoittaa käärmettä, you know. Mutta meneekö se biisi edes noin? En pysty sanomaan, fyysinen tuska ja suorittamisen pakko leikkaavat ajatuksista kaiken terän.

Siinä minä väännän kampia hiestä märkänä ja suolaisena, ja kärpäset kerääntyvät juhliin. Ne tulevat, syövät kädestäni, syövät kerhon tunnuksesta selässäni, syövät kasvoiltani ja ohjaustangon kumitulpista. Ympärilläni pörrää enemmän kärpäsiä, kuin mitä olen missään ikinä koskaan nähnyt. En edes tiennyt, että maailmassa on näin paljon kärpäsiä! Niitä ei ole kymmeniä tai satoja, niitä on tuhansia, luultavasti miljoonia, ja niiden surina peittää alleen jopa pyöräni kirskunnan! Täysin surrealistinen tilanne.

Äkkiä tajuan: Olen Kärpästen Herra. Baal Zebub. Olen kiroillut liikaa polkiessani, ja kuin kutsuttuna itse Belsebub on tullut ja asettunut minuun. Nousen mäkeä ylös epämääräisenä surisevana pilvenä ja vaivun transsinomaiseen tilaan: on vain huutavat reidet, jotka pyörittävät kampea, mutten kuule niiden huutoa, en piittaa niiden tuottamista kipusignaaleista. Minä en enää ole minä. Surinaa, surinaa, surinaa.

Kasvillisuus muuttuu harvemmaksi ja matalammaksi. Alkaa tuulla, ja kärpäset kaikkoavat. Kipu palaa, olen taas tavallinen kuolevainen. Joku ohittaa minut, hänen kampensa pyörähtää kolme ja puoli kertaa sillä matkalla, millä minun kampeni pyörähtää kerran.

Matka tuntuu pitkältä, loputtoman pitkältä, mutta lopulta olen perillä, reilusti yli kilometrin korkeammalla kuin lähtiessäni. Menen baariin, tilaan salaatin ja oluen. Oluesta tulee hyvä mieli, joten otan toisenkin. Sitä paitsi: tarvitsen pientä rohkaisua, ennen kuin lähden alamäkeen.

Paluumatka on suurta juhlaa: neljäänkymmeneen minuuttiin minun ei tarvitse polkea päästäkseni eteen päin. Jarrutella kyllä täytyy, ja puolivälissä huomaan, että jo valmiiksi aikansa eläneet jarrut ovat sanoutumassa irti. Niitä pitää

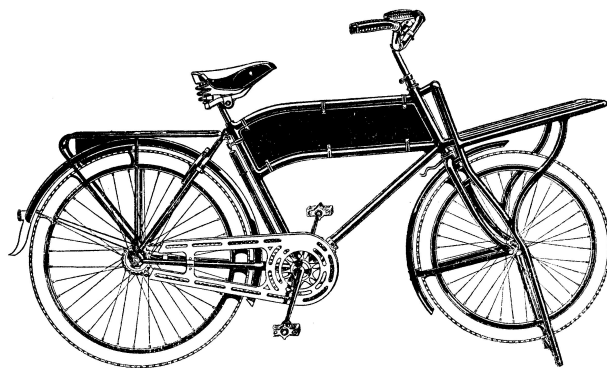
tallata aivan tosissaan, jotta saisi vaudin pidettyä aisoissa. Hidastelupyrkimyksiäni helpottaa Jopon pysty ajoasento ja siitä aiheutuva iso ilmanvastus.

Nyt olen taas himassa. Perse kipeä, huomenna myös moni muu paikka.

Hevon Helvetiassa, Yuga

TRANSPORTCYKEL

Nr 137 Ram och framgaffel extra förstärkta. Styrlagret kraftigt dimensionerat. Packningshållare extra kraftiga. Transportnav, grova ekrar och nipplar samt extra förstärkta fälgar och gummiringar. 24" resp. 26" hjul Svart Kr. 280:— Grå » 287:—

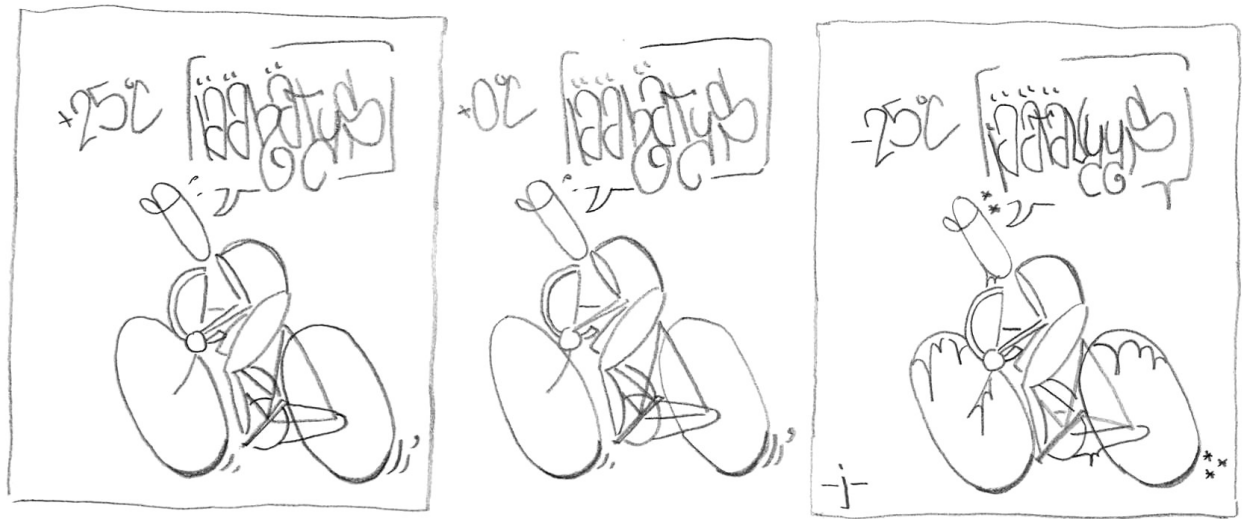

tarakkapimu 2006

Support your local bc

.: Lukijan kynästä :.

Artwork: Jouni Hurskainen

Lukijan kynästä saattaa syntyä vaikka mitä. Anna tajunnan virrata ja laita parhaat ideasi meille. Kerhon rahatilanteesta riippuen, me joko myymme ne eteenpäin tai julkaisemme lehdessä. Ja syttyyhän näillä takkaan tulikin..

Berlin 13th Halloween Alleycat

Pyöräillessäni Paavin kanssa juovuksissa öisellä Grünewaldstrassella kohti majapaikkaamme, pohdin hiljaa mielessäni kuinka tässä näin kävi: falafelit rinnuksilla, naama sotkettuna, laukussa tyhjiä pulloja ja kisoista sijoituksena vain tuo tympeä kirjainyhdistelmä DFL - Dead Fuckin' Last. Aamulla lähtee lento Helsinkiin, kentälle pitäisi lähteä jo parin tunnin unien jälkeen.

Lähdimme promoamaan kesän ECMC-kisoja Paavin ja Hattaran kanssa Berliiniin, jossa järjestettiin perinteiset Halloween -pyörälähetkiset. Ohjelmassa oli älläreitä, goldsprinttiä ja juhlia joka yö.

Kone laskeutui ajoissa Tegelin kentälle, kokosin pyöräni ja lähdin ajamaan keskustaa kohden. Hattara ja Paavi olivat jo paikan päällä, Hattara oli onnistunut keplottelemaan itsensä töihinkin sinne, Paavi oli lentänyt vain paria päivää aikaisemmin.

Kisapaikka oli legendaarisessa
Kreuzbergin kaupunginosassa
sijaitsevassa valtavassa Görlitzer-
puistossa. Ajoin puistoon ja huomasin
heti missä oli kisarakennus; kaiteissa,
puissa ja oviensuissa oli kymmenittäin
pääkallo-, fuck you-, cars suck- yms.
tarroilla kuorrutettuja lähettipyöriä
roikkumassa, joukossa useita aivan
käsittämättömän hienoja ratapyöriä.
Tässä vaiheessa vitutti suuresti, sillä
olin edellisenä iltana onnistunut
rikkomaan oman ratapyöräni takanavan
kierteet. Ja ajatus siitä että olisin
ajanut Berliinin liikenteen seassa,
isossa letkassa, laittomissa
lähettikisoissa, pyörällä jota ei olisi
saanut ehkä pysäytettyä, puistatti
liikaa. Joten otin normaalin
maantiepyöräni Berliiniin ja hyväksyin

osani: tällä matkalla ei heruisi
rispektii lainkaan, ainakaan pyörästä.

Ilta meni leppoisesti, Goldsprintit
kylläkin meni päreiks jostain
teknisestä syystä mutta ei kai sitä
kukaan jaksanut murehtia. Ideana
Goldsprintissä on se että kaksi
ratapyörää pultataan etuhaarukasta
kiinni rulliin, nämä yhdistetään
tietokoneeseen, ohjelma näyttää kuvaa
jossa kaksi kilpailijaa ajavat saman
matkan. Nopeampi tiputtaa
vastustajansa. Dataprojektori heijastaa
kuvan seinälle, ja baarissa olijat
hurraavat ja välillä kisaavat -
nerokasta, rehtiä ja pirun hauskaa!
Paavi oli menossa jo huimalla
suorituksellaan napakasti kohti
finaalia, Hattarakin pudotti
vastustajansa, mutta sitten
tietokoneyhteys alkoi reistailla, ja
huolimatta järjestäjien innokkaasta
teippaamisesta, tekniikkaa ei saatu
kuntoon. Siitä huolimatta tunnelma oli
mahtava - joku myi halpaa kaljaa ja
drinkkejä pahvilaatikoiden päälle
kaadetulta ovelta, joka oli revitty
vessasta, DJ:t soitti pirun nerokasta
reggae/ska/punksettiä, juovuttiin
Kreuzbergin pimeässä yössä, pyöriä oli
joka paikassa, lähettejä joka puolelta
Eurooppaa.. mitä muuta voi pyytää?

Juhlien jälkeen on yleensä aamu... Ja heikotus. Mutta paha olo lähtee ajamalla. Ja koska Hattara oli tosiaan duunissa lähettinä, me sitten ajettiin Paavin kanssa kaupunkia ristiin rastiin, idästä länteen ja takaisin itään. Diggailtiin, syötiin välillä ja taas ajettiin. Jossain välissä väsymys valtasi mielen ja oli pakko ladata kuuppaa päiväunilla, illalla kun olisi Halloween -ällärit.

Iltapäivän kääntyessä iltaan käytiin hakemassa Paavin tavaroita jotka olivat jääneet edelliseen yöpaikkaan. Paaville kävi tässä välissä köpelösti. Berliinissä on iltaisin hämmentävän pimeää, ja pyöräilijät käyttää ajaessaan valoja. No, mehän ei käytetty. Ja sitten Paavi ajoi risteyksen läpi, samaan aikaan ajoi myös vasemmalta, kulman takaa, kääntyvä auto siihen. Paavi yritti väistää, autoilija ei huomannut lainkaan vaan katsoi visusti eteensä ja kiihdytti - kunnes tuulilasin edessä näkyi hurjaa vauhtia lähestyvä ihmistorpedo Paavi. Auto jarrutti, osui pyörän takarenkaaseen ja Paavi hypähti pyöränsä kanssa ilmaan - kuitenkin kuin ihmeenkaupalla säilyttäen tasapainonsa, ja henkensä. Kaikki tämä vain sekunnissa, silti tuntui kuin tapahtuma olisi kestänyt kymmeniä sekunteja. Meikä ajoi Paavin takana, ja ryntäsin katsomaan mitä meni rikki. Takakiekko hiukan vääntyi, ja auton etupuskuri oli silppuna ja säleenä. Käsittämätön onni ettei mitään hajonnut enempää. Vahingot sovittiin reilussa hengessä: Molemmat korjaisivat omansa.

Paavi pystyi jatkamaan ajamista, vaikkakin tärysten. Meikä unohti kolarin nopeesti, mutta Paavi koki henkisen kolauksen.

Illalla maalattiin naamat mustalla ja valkoisella, olihan kyseessä Halloween alleycat ja kutsussa luki "dress scary". Paavi puunasi naamansa omituiseksi kelttipeikoksi Highlanderin tyyliin, minä tyydyin perinteiseen pääkallomeininkiin. Ajettiin kisapaikalle, jo tutuksi käyneeseen puistoon. Perillä tavattiin Hattara, juteltiin sekavia ja hörpittiin olutta. Paaville ei meno oikein maistunut, kolarista jäi pahat fiilikset ja kisaamiseen tarvittava noste, tuo mystinen ja elintärkeä *flow* oli hukassa. Ensin oltiin sovittu että me Helsingiläiset ajetaan samassa ryhmässä, mutta kun kisojen alku aina vaan viivästyi (ja tuhdit yrittijoijat sauhusivat), Paavilla meni hermo vielä enemmän kiemuraan. Sovittiin että Hattara ajaa muiden beesissä, ja me ajetaan Paavin kanssa kahdestaan. Meikä kun oli asunut muutaman kuukauden Berliinissä joskus vuosia sitten, kelattiin että saataisiin ajettua ihan ässästi vaikka jäätäiskin paikallisten lähettien letkasta.

Kisat alkoivat lopultakin, meille jaettiin manifestit ja kartat ja annettiin lupa lähteä. Noin 70 lähettiä hyppäs pyöriensä selkään ja lähti ajamaan vimmattua vauhtia pitkin kaupunkia, kello oli jo sunnilleen 22:00. Ekat rastit menivät muiden kyydissä, mutta sitten jäätiin jo kelkasta. Rastina toimivan U-Bahn aseman lippuautomaatti, jossa piti käydä leimaamassa manifesti, oli jumissa (vaikuttikohan siihen ne 70 lähettiä survomassa ryttyisiä manifestejään automaattiin?) ja silloin porukka hajaantui eikä me enää tajuttu mihin jengi sinkoili. Ajettiin sitten kahdestaan, rasteja oli 13, kaikki Kreuzbergissä. Ensin piti selvittää kolme rastia, sitten takaisin maaliin hakemaan uutta manifestiä jne.. Oli U-Bahn asemia, baareja, leikkipuistoja, puistoja ja siltoja. Oli pirun pimeää ja piiiiitkiä katuja.. Jossain baarissa meikän naama sotkettiin leveällä kultaisella maalitussilla, se aiheutti otsaan jonkinlaisen allergisen reaktion jota podin sitten pari viikkoa. Välillä oltiin ihan eksyksissä, mutta lopulta löytyi aina S-bahn rata jota seuraamalla päästiin takaisin hakemaan lisää tehtäviä.

Lopulta oltiin kai checkpointilla numero 11, kun ei enää löydetty rastihenkilöitä. Sitten tajuttiin että ne ovat voineet jo lähteä maaliin, kun kerran kellokin oli jo 01:00, joten oltiin ajettu jo kolme tuntia. Käytiin silti kiukulla ja sisulla hakemassa tokavika rasti, ja sitten maaliin hakemaan vikaa manifestia. Viimeistä rastia ei kuitenkaan enää ollut, joten meidät katsottiin maaliin tulleeiksi - mahtava juttu, koska keskeyttäminen on kuitenkin niin paljon hölmömpää kuin viimeiseksi tuleminen. Ja koska meikä kuittasi maalissa nimen viimeisenä listaan, sain sen kyseenalaisen kunnian, *Dead Fuckin' Last* -palkinnon. Olin ajanut pari vuotta sitten Berliinissä viimeksi älläreissä, ja silloin sain myös palkinnon, *Best outtatowner...* Eli aina voittaa jotain kun Berliinissä ajaa!

Nähtiin Hattarakin maalissa, se oli kaatunut pian lähdön jälkeen ja loukannut päänsä, oli hurjan näköistä kun sillä oli mustaksi sutattu naama, joku käsittämätön tekoturkisasu hartioilla ja ihan uskomaton paukama otsassa jota se paineli jääpussilla. Silti sijoitus oli 40., kun lähtijöitä oli suurinpiirtein 70 eli hyvin meni, rampanakin.

Paikalla oli paikallisten lisäksi ainakin Sveitsiläisiä, Tanskalaisia, Puolalaisia ja Itävaltalaisia. Squid oli tullut New Yorkista ja pari lähettiä Washingtonista saakka. Me promottiin ensi kesän Helsingin EM-kisoja, juotiin olutta ja nautittiin rennosta meiningistä. Järjestäjä, lähettikahvila KeirinBerlinin pitäjä Mo, innostui hyvin menneistä kisoista niin että tarjosi oluet koko porukalle heivaamalla keskelle lattiaa kaljakorin. Muistaakseni.

iigor@bc-hellsinki.com

SEE YOU IN HELL.

**11th European Cycle Messenger
Championships 6.-9. July 2006**

ECMC2006
HELLSINKI